

Man har imidlertid ikke i nærværende forslag ment at burde gå ind for en så radikal indsnævring af forsørgerbegrebet. Det må formentlig siges at være i overensstemmelse med den almindelige opfattelse, at også den, der har børn at forsørge, bør stilles som forsørger i skattemæssig henseende, og man har, som det fremgår af den i stk. 2 foreslåede bestemmelse, fundet det rigtigst at udforme forsørgerbegrebet under hensyntagen hertil.

Den gældende forskelsbehandling af enlige personer, alt eftersom de tidligere har været gift eller ej, vil efter bestemmelsen være bortfaldet. Den enlige person, som har børn (det vil foruden egne børn sige stedbørn og adoptivbørn), der enten er hjemmeværende eller som, skønt de ikke er hjemmeværende, dog i overvejende grad forsørges af den pågældende, har efter forslaget krav på forsørgerfradraget; dette gælder hvad enten det drejer sig om en enke eller enkemand, en fraskilt eller frasepareret, en ugift barnemoder, eller efter omstændighederne eventuelt faderen til et udenfor ægteskab født barn. Ved afgørelsen af om den, der bidrager til et ikke hjemmeværende barns underhold, kan siges i overvejende grad at forsørge dette, kan vedkommende som sin andel i barnets forsørgelse dog kun kræve sådanne ydelser til barnet taget i betragtning, som ikke kan fradrages i indkomsten. Pligtige bidrag til et barn i anledning af skilsmisse eller separation eller til et udenfor ægteskab født barn kan altså ikke i denne forbindelse tilgodesregnes bidragyderen.

Forsåvidt det drejer sig om et hjemmeværende barn, skal forsørgerfradrag gives den pågældende skatteyder uden nogen nærmere undersøgelse af, hvilket bidrag der eventuelt fra anden side ydes til barnets underhold. Eventuelle bidrag f. eks. fra en barnefader vil jo også normalt være skattepligtig indkomst for modtageren, og praktiske hensyn taler iøvrigt også i meget høj grad for denne regel. Som hjemmeværende anses også barn, der er anbragt på kostskole o. s. v., jfr. § 24, stk. 2.

Bestemmelsen kræver ikke, at der skal foreligge forsørgerpligt med hensyn til barnet (børnene), men en sådan vil jo rent faktisk foreligge i så at sige alle tilfælde. Undtagelse herfra kan navnlig tænkes med hensyn til stedbørn, idet forsørgerpligten her kun består, så længe den anden ægtefælle (den virkelige fader eller moder) lever, og

ægteskabet består. Man har imidlertid fundet det naturligt, at retten til forsørgerfradrag opretholdes, hvor for eksempel en enke-mand beholder et stedbarn hos sig til forsørgelse. Bestemmelsen giver derimod ikke ret til forsørgerfradrag, hvor det kun drejer sig om et rent plejeforhold.

Det vil iøvrigt ses, at den egne husstands betydning for enligt stillede personers ret til forsørgerfradrag bortfalder med den foreslåede bestemmelse. Man henviser i denne forbindelse til den foran anførte kritik af den nugældende bestemmelse.

I overensstemmelse med kommissionsudkastet har man i stk. 3 foreslået indført hjemmel til administrativt efter ansøgning at tillade forsørgerfradraget bragt til anvendelse i tilfælde, hvor skatteyderen til stadighed vederlagsfrit underholder en nær pårørende, f. eks. en gammel moder eller fader eller en svagelig eller invalid søster, som på grund af alder eller svagelighed er ude af stand til selv at forsørge sig sit underhold. Fra kommissionsudkastet adskiller bestemmelsen sig alene derved, at det ikke kræves, at den pågældende skal have ophold i skatteyderens hjem. Det må naturligvis være en forudsætning, at den pågældende ikke har en personlig indtægt, f. eks. fra det offentlige, der vil kunne dække hans leveomkostninger, men der forekommer jo tilfælde, hvor såvel den, der yder, som den, der modtager underhold, ikke ønsker, at en foreliggende ret til offentlig understøttelse skal udnyttes, og hvor underholdsyderen således friholder det offentlige for en udgift, synes det rimeligt, at dette forhold får indflydelse på hans skattetilsvær. Det må naturligvis være en forudsætning for bestemmelsens anvendelse, at skatteyderen ikke i kraft af bestemmelsen i § 14, nr. 6, er berettiget til at fradrage sine underholdsydelser i sin skattepligtige indkomst. En bestemmelse, svarende til den her foreslåede forefindes iøvrigt i lovene om bunden opsparing for skatteårene 1950—51 og 1951—52. Afgørelsen er dog i disse love henlagt til finansministeren, medens man her har foreslået den henlagt til amtsskatterådene, i København og på Frederiksberg vedkommende skattedirektorat, dog således, at disse myndigheders afgørelser kan indbringes for ligningsrådet.

Til § 36.

Ved bestemmelsen foreslås fradraget for hustrus selvstændige virksomhed opretholdt,